

folkekirkeens indre anliggender, såsom gudstjenesteordning, ritualer, alterbog, salmebog, konfirmation og konfirmationsforberedelse, ordination og præsteløfte samt adgang til præsteembeder og prædikestol skal forelægges kirkerådet til erklæring. Forinden spørgsmål af nævnte art forelægges rådet indhenter ministeren biskoppernes erklæringer derom og lader disse følge sagen; ligeledes skal biskoppernes erklæringer indhentes, hvis spørgsmål som de nævnte rejses af rådet selv.

§ 61. Kirkerådet er pligtig at afgive *erklæring* i sager, der forelægges det af kirkeministeren, og kan selv tage spørgsmål af betydning for folkekirken op til behandling og gøre indstilling derom.

§ 62. På kirkerådets anmodning kan en biskop, der ikke er medlem af rådet, komme tilstede og deltage i forhandlingen om en bestemt sag, dog uden stemmeret. Vedkommende biskop oppebærer i så fald dagpenge og befordringsgodtgørelse efter samme regler som rådets medlemmer.

§ 63. Der tillægges kirkerådets medlemmer *dagpenge og befordringsgodtgørelse* efter de for vederlag til medlemmer af kommissioner, nævnt m. m. gældende regler.

Kirkerådet kan antage *lønnen medhjælp*. Samtlige udgifter i anledning af valget til rådet og dets virksomhed afholdes af statskassen.“

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *Fibiger* (KF) som ordfører for forslagsstillerne bl. a.:

„Da *det kirkelige udvalg* i 1927 blev nedsat, var formålet, at udvalget skulle fremkomme med forslag enten om en fuldstændig adskillelse af stat og kirke eller om en selvstændiggørelse af vor folkekirke. Det viste sig snart, at der ingen jordbund var for at skille stat og kirke, og man koncentrerede sig derfor om at finde en form, så kirken kunne få en mere uafhængig stilling overfor staten. På et vist tidspunkt under udvalgets forhandlinger så det ud til, at der kunne nås et resultat af et betydeligt flertal, d. v. s. af socialdemokraterne, de konservative, Kirkelig Forening for Indre Mission og Kirkeligt Centrum, men uden at jeg kan sige grunden, sprængtes forhandlingerne, og der kunne derfor ikke blive et flertal for en særlig kirkelig repræsentation med vetoret overfor indre kirkelige spørgsmål, men et betydeligt mindretal bestående af Kirkeligt Centrum, Indre Mission og det konservative folkeparti stil-